

TIFFY JA LEON NUKKUVAT SAMASSA SÄNGYSSÄ.

"SEURAAVA
JOJO
MOVES."

Cosmopolitan

"HAUSKA,
TUNTEELLINEN JA
LIKUTTAVA."

The Sun

Kimppa- kämppä

BETH O'LEARY

WSOY

HE EIVÄT OLE KOSKAAN TAVANNEET...

Beth O'Leary

KIMPPAKÄMPPÄ

SUOMENTANUT TAINA WALLIN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

The Flatshare

COPYRIGHT © 2019 BETH O'LEARY LTD

SUOMENKIELINEN LAITOS © TAINA WALLIN JA WSOY 2020

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-43389-8

PAINETTU EU:SSA

Samille

HELMIKUU

1

Tiffy

Sanonpa vain, että kun on tarpeeksi epätoivoinen, turhat ennakkoluulot kaikkoavat kummasti.

Tässä asunnossa on oikeasti paljon positiivisia puolia. Keittiön seinän riemunkirjava home lähtee jynssäämällä pois, ainakin vähäksi aikaa. Törkyisen patjan tilalle saa uuden suhteellisen halvalla, eikä vessanpöntön takaa löytyvä sienikasvusto sekään haittaa mitään, tuopa vain paikkaan omaperäisen, luonnonläheisen tunningun.

Gerty ja Mo sitä vastoin eivät ole epätoivoisia eivätkä edes yritä suhtautua positiivisesti. Heidän ilmeitään kuvaisi kai parhaiten sana »tyrmistynyt».

»Eihän tämmöisessä kukaan voi asua», sanoo Gerty. Hän seisoo paikoillaan saappaisiin verhotut jalat ripirinnan ja käsi-varret tiukasti pitkin kylkiä aivan kuin haluaisi viedä asunnosta mahdollisimman vähän tilaa vastalauseena sille, että ylipäätään joutuu olemaan täällä. Hän on kietaissut hiuksensa valmiiksi nutturalle niskaan, jotta asianajajan peruukki on nopeampi painaa päähän ennen oikeuden istuntoa. Hänen ilmeensä huvittaisi minua, jollemme seisoksi tässä keskustelemassa minun elämästäni.

»Mutta täytyyhän nyt *jotain* muutakin olla tarjolla, Tiff, sellaista mikä on budjettisi rajoissa», Mo sanoo huolestuneeseen sävyyn ilmestyessään näkyviin tutkintaretkeltään boilerikaapista. Hänen partaansa takertunut hämähäkinverkko koros-

taa entisestään hänen nukkavierua ulkomuotoaan. »Tämä on vielä pahempi kuin se eilisiltainen.»

Vilkaisen ympärilleni. Kiinteistönvälittäjä on onneksi kuulomatkan ulkopuolella, tupakalla »parvekkeella» (joka on alakerran naapurin autotallin notkollaan oleva katto, eikä taatusti suunniteltu siihen, että sen päällä kävellään).

»Minä en aio katsastaa enää ainuttakaan tällaista rotankoloa», Gerty sanoo vilkaisten kelloaan. Se on kahdeksan aamulla, ja Gertyn on oltava Southwarkin rikostuomioistuimessa yhdeksään mennessä. »Joku toinen vaihtoehto on pakko olla.»

»Gerty hei, eikö Tiff jollain keinoin sittenkin mahtuisi meille?» Mo yrittää – noin viidettä kertaa sitten lauantain.

»Lopeta jo, oikeasti», Gerty kivahtaa. »Ei se kuitenkaan olisi mikään pidemmän aikavälin ratkaisu. Eikä meillä yksinkertaisesti ole tilaa, jollei hän sitten nuku seisaaltaan.» Gerty katsoo minua äkäisesti. »Pakkoko sinun on olla niin pitkä? Alle 175-senttisen voisimme panna vaikka ruokapöydän alle.»

Väännän naamalleni anteeksipyytävän ilmeen, vaikka totta puhuen tämäkin kämpppä olisi parempi vaihtoehto kuin punkata siinä pikkuruisessa, hiuksianostattavan kalliissa asunnossa, jonka Mo ja Gerty ostivat yhdessä viime kuussa. He eivät ole tätä ennen koskaan asuneet yhdessä, eivät edes yliopistoaikoinamme. Pelkään pahoin, että yhteinen asunto voi olla heidän ystävyytensä loppu. Mo on sotkuinen ja hajamielinen, ja lyhyehköstä varresta huolimatta hänellä on merkillinen kyky viedä uskomattoman paljon tilaa. Gerty puolestaan on asunut viimeiset kolme vuotta aivan järkyttävän siistissä asunnossa, niin ylimaallisen siistissä, että se olisi voinut olla tekoälyn luoma. En oikein tiedä, miten nuo kaksi elämäntapaa sovittautuvat toisiinsa ilman että Länsi-Lontoossa räjähtää.

Ongelmana tässä on se, että jos alan majailta jonkun lattialla, voin yhtä hyvin palata saman tien Justinin luo, ja sitä vaihtoehtoa en, torstai-iltana kello 23 tekemäni virallisen päätöksen

mukaan, enää suo itselleni. Minun on päästävä eteenpäin, asetettava pysyvästi jonnekin muualle, etten voi enää mennä takaisin.

Mo vajoaa otsaansa hieroen likaiselle nahkasohvalle. »Kuule Tiff, voisin lainata sinulle vähän ... »

»En halua sinulta rahaa», sanon, kärkevämmmin kuin oli tarkoitus. »Kuulkaa nyt, minun on *saatava* tämä asia tällä viikolla järjestykseen. Vaihtoehdot ovat joko tämä tai sitten se kimppakämpä.»

»Kimppasänky, toisin sanoen», Gerty sanoo. »Mutta voitko kertoa, miksi tämä pitää tehdä juuri nyt? Ei sillä, ettenkö olisi iloinen, mutta viimeksi kun sinusta kuulin, istuit siinä asunnossa kuin tatti ja odotit, milloin hän-joka-jääköön-nimeämättä suvaitsisi tulla käymään.»

Hätkähdän yllättyneenä. En Gertyn sanojen vuoksi – hän ja Mo eivät ole ikinä pitäneet Justinista, ja tiedän miten suunnattomasti heitä kiusaa, että asun edelleen hänen asunnossaan, vaikkei hän itse juuri koskaan ole siellä. On vain epätavallista, että Gerty ylipäätään ottaa Justinin puheeksi. Sen jälkeen kun meidän toistaiseksi viimeinen rauhanrakennuspäivällisemme päättyi hirveään riitaan, luovuin yrityksistä saada meidän neljä tulemaan keskenämme toimeen ja yksinkertaisesti lakasin puhumasta Justinista Gertylle ja Molle. Vanhasta tottumuksesta vielä senkin jälkeen kun Justin ja minä erosimme, olemme kaihtaneet keskusteluja hänestä.

»Ja minkä takia sen pitää olla niin *hirveän* halpa?» Gerty jatkaa piittaamatta Mon varoittavasta katseesta. »Tiedän, että palkkasi on surkea, Tiffy, mutta oikeasti – neljäsataa kuussa on Lontoossa täysi mahdottomuus. Oletko nyt varmasti punninnut asiaa joka kantilta? Siis oikeasti?»

Nielaisen. Tunnen Mon tarkkailevan katseen. On vietävän hankalaa, kun ystävänä on terapeutti: Mo on käytännössä koulutettu ajatustenlukija, eikä hän tunnu ikinä kytkevän supervoimiaan pois päältä. »Tiff?» hän lausahaa lempeästi.

No voi perhana, minun on vain näytettävä se heille. Muuta mahdollisuutta ei ole. Yhdellä kertaa ja äkkiä, niin on paras – kuin kiskaisisi laastarin irti tai kastautuisi jääkylmään veteen tai kertoisi äidille, että on rikkonut koriste-esineen olohuoneen piirongin päältä.

Otan puhelimeni ja avaan Facebook-viestin.

Tiffy,

olen todella pettynyt siihen, miten käyttäydyit eilen illalla. Se oli täysin sopimatonta. Asunto on minun, ja voin käydä siellä milloin haluan, kenen kanssa haluan.

Olisin odottanut sinun olevan kiitollisempi siitä, että olen antanut sinun jäädä asuntooni. Tiedän, että olet ottanut eromme raskaasti – tiedän myös, ettet ole vielä valmis lähtemään. Mutta jos kuvittelet, että se antaa sinulle oikeuden sanella minulle jotakin »sääntöjä», niin siinä tapauksessa taitaa olla paras, että maksat rästiin jääneet vuokrat viimeiseltä kolmelta kuukaudelta. Ja maksat minulle täyttävää vuokraa myös tästä eteenpäin. Patricia on sitä mieltä, että käytät minua hyväksesi, kun asut kämpässäni käytännössä ilmaiseksi, ja vaikka olenkin aina asettunut sinun puolellesi, jos hän on arvostellut sinua, eilisen performanssisi jälkeen olen taipuvainen ajattelemaan, että hän voi sittenkin olla oikeassa.

Justin

Mahaani kääntää, kun luen tuon rivin: *käytät minua hyväksesi*, sillä en ole missään vaiheessa tarkoittanut sitä niin. En vain tiennyt, että kun hän tällä kertaa lähti, hän lähti oikeasti.

Mo saa viestin luettua ensimmäisenä. »Hänkö siis 'käväisi' siellä taas torstaina? Patrician kanssa?»

En pysty katsomaan Mota silmiin. »Ei hän ihan väärässäkään ole. Onhan se ollut tosi ystävällistä häneltä, kun olen saanut asua siellä näin kauan.»

»Hassu juttu», Gerty sanoo synkästi. »Minulla kun on aina ollut vahvasti sellainen käsitys, että hän nimenomaan haluaa pitää sinut siellä.»

Gertyn sanomana se kuulostaa erittäin oudolta, mutta minulla on vähän samanlainen tunne. Niin kauan kuin asun Justinilla, meidän juttu ei ole oikeasti ohi. Kaikkina aikaisempina kertoina hän tuli lopulta aina takaisin. Mutta sitten... viime torstaina tapasin Patrician. Sen äärimmäisen viehättävän, jopa varsin suloisen, oikeasti *olemassa olevan* naisen, jonka takia Justin jätti minut. Koskaan aikaisemmin kuvioissa ei ole ollut toista naista.

Mo tarttuu toiseen käteeni, Gerty toiseen. Seisomme vähän aikaa sillä tavoin piittaamatta ikkunan takana tupakoivasta kiinteistövälittäjästä. Sallin itseni itkeä ihan vähän: vain yksi suuri kyynel kummallekin poskelle, ei enempää.

»Eli siis», sanon reippaasti ja irrotan käteni pyyhkiäkseni silmäni, »minun on muutettava sieltä pois. Heti. Vaikka haluaisinkin jäädä ja ottaisin sen riskin, että hän tuo Patrician sinne uudelleen, minulla ei ole varaa vuokraan, ja olen Justinille hirveästi velkaa, enkä todellakaan halua lainata keneltäkään, ja rehellisesti sanoen olen aika kyllästynyt siihen, etten pysty elättämään itseäni, joten... niin. Vaihtoehdot ovat joko tämä tai sitten se kimppakämpä.»

Mo ja Gerty vaihtavat katseen. Gerty ummistaa silmänsä kuin alistuminen tilanteeseen tuottaisi hänelle tuskaa.

»No, tänne sinä et missään tapauksessa voi muuttaa.» Hän avaa silmänsä ja ojentaa kätensä. »Näytä vielä sitä ilmoitusta.»

Ojennan puhelimeni hänelle pyyhkäistyäni ensin Justinin viestin pois näytöltä ja haettuani esiin Gumtreen ilmoituksen.

Pieni, aurinkoinen kaksio Stockwellissä (avokeittiö, yksi vuode), vuokra 350 puntaa kuukaudessa sisältäen osuuden yhteisistä kuluista. Heti vapaa, minimivuokra-aika puoli vuotta.

Asunto (ja makuuhuone/vuode) yhteiskäytössä 27-vuotiaan saattohoitajan kanssa, joka tekee pelkästään yövuoroja ja on poissa viikonloput. Paikalla asunnossa vain ma-pe klo 9–18. Muun ajan asunto kokonaan hakijan käytössä. Loistokämpä yhdeksästä viiteen -työläiselle.

Näyttöä varten ota yhteyttä L. Twomeyyn – yhteystiedot alla.

»Siinä ei olisi kyse vain asumisesta samassa asunnossa, Tiff, sinä myös nukkuisit samassa sängyssä kuin hän, ja se on kyllä sanalla sanoen erikoista», Mo sanoo. Hän kuulostaa huolestuneelta.

»Entä jos tämä L. Twomey on mies?» Gerty kysyy.

Olen valmistautunut kysymykseen. »Ei sillä ole väliä», sanon tynnosti. »Emmehän me olisi koskaan yhtä aikaa siinä sängyssä – tai ylipäätään koko asunnossa.»

Vastaukseni on kiusallisen lähellä sitä, mitä sanoin viime kuussa, kun perustelin jäämistäni Justinin asuntoon, mutta en jaksa välittää.

»Sinä nukkuisit hänen sängyssään, Tiffany!» Gerty sanoo. »Kaikki tietävät, mikä on kimppekämpässä asumisen sääntö numero yksi: älä mene sänkyyn kämppiksesi kanssa.»

»Ei siinä säännössä taideta ihan tämänäntyyppisestä järjestyksestä puhua», sanon piikikkäästi. »Katsos, Gerty, joskus kun ihmiset puhuvat 'sänkyyn menemisestä', he itse asiassa tarkoittavat –»

Gerty katsoo minua pitkään ja korostetun vakaasti. »Kiitos vain, Tiffany.»

Mon hihitys saa äkkilopun, kun Gerty suuntaa jäätävän katseensa vuorostaan häneen. »Jos minulta kysytään, kimppekämpässä asumisen ykkössääntö on kylläkin varmistua ennen muuttoa siitä, että tulee kämppiksesi kanssa toimeen», Mo sanoo onnistuen ovelasti ohjaamaan Gertyn äkäisen tuijotuksen takaisin minuun. »Varsinkin kun olosuhteet ovat mitkä ovat.»

»Mutta tapaanhan minä sen L. Twomeyn ensin», huomautan. »Jos tuntuu siltä, että homma ei toimi, en tee vuokrasopimusta.»

Kuluu hetki, sitten Mo nyökkää ja rutistaa olkapäätäni. Vaikenemme kaikki, vajoamme hiljaisuuteen, joka joskus seuraa, kun on keskusteltu jostakin tukalasta aiheesta, ja ollaan toisaalta kiitollisia siitä että keskustelu on ohi, toisaalta huojentuneita kun keskustelu on ylipäätään kyetty käymään.

»Hyvä on sitten», Gerty sanoo. »Hyvä on. Tee mitä sinun täytyy tehdä. Kai se joka tapauksessa on parempi ratkaisu kuin asua tällaisessa sikolätissä.» Hän lähtee marssimaan kohti ovea, mutta kääntyy viime hetkellä puhuttelemaan kiinteistönvälittäjää, joka on juuri astumassa parvekkeelta sisälle asuntoon. »Ja sinä ja sinun kaltaisesi», Gerty sanoo miehelle kovaan ääneen, »olette yhteiskunnan vitsaus.»

Kiinteistönvälittäjä räpyttelee kiivaasti silmiään ulko-oven pamahtaessa kiinni. Seuraa pitkä, kiusallinen hiljaisuus.

Sitten kiinteistönvälittäjä tumpkaa tupakkansa ja kysyy: »No, miten on – kiinnostaako?»

Olen aikaisin töissä ja vajoan tuoliini. Työpisteeni on minulle tällä hetkellä eniten kotia vastaava paikka. Se on suojaisa valkama täynnä puolivalmiita luomuksia ja kaikenlaisia juttuja, jotka ovat osoittautuneet liian painaviksi kuskata bussin kyydissä pois. Kaiken kruunaa rivi ruukkukasveja, jotka olen asetellut strategisesti niin, että näen työpistettäni lähestyvät ihmiset ennen kuin he näkevät minut. Muiden nuorten työntekijöiden mielestä ruukkukasviseinäni edustaa uutta, innostavaa sisustussuunnittelutrendiä. (Ei siinä kyllä oikeasti ole kyse muusta kuin siitä, että valitsee kasvit sävy sävyyn tukkansa kanssa – minun tapauksessani sävy on punainen – ja sukeltaa piiloon/juoksee karkuun aina kun näkee jonkun lähestyvän liian määrätietoisin askelin.)

Tänään ensimmäinen työtehtäväni on tavata Katherin, yksi lempikirjailijoistani. Hän on erikoistunut neule- ja

virkkaukirjoihin. Niiden kohderyhmä on hyvin pieni, mutta se juuri on Butterfingers Pressin juttu – me *pidämme* pienistä kohderyhmistä. Erikoisalaamme ovat käsityökirjat ja tee se itse -kirjat: solmuvärjää lakanasi, suunnittele itse omat mekkosi, virkkaa lampunvarjostimia, nikkaroi kokonainen olohuoneen kalusto vanhoista tikapuista ... ynnä muuta sellaista.

Tämä on minulle unelmatyö. Miten muuten voisin selittää sen, että olen ollut kolme ja puoli vuotta kustannustoimittajana Butterfingersillä palkalla, jolla Lontoossa ei elä, enkä ole tehnyt elettäkään korjatakseni tilannetta, sanotaan vaikka hakemalla töitä jostakin sellaisesta kustantamosta, joka tekee jopa tulosta? Gertyn mielestä minulla ei ole kunnianhimoa, mutta kyse ei oikeastaan ole siitä. Minä vain rakastan näitä juttuja. Lapsena joko luin kirjoja kaiket päivät tai sitten rustasin lelujani uuteen uskoon: värjäsin barbien hiukset, tuunasin lelukaivinkoneen. Ja nyt ansaitsen elantoni sillä, että luen kirjoja ja rustaan ja tuunaan.

Tai no, en ehkä suoranaisesti elantoani. Vähän rahaa kuitenkin. Juuri ja juuri yli sen rajan, mistä joutuu maksamaan tuloveroa.

»Usko pois, Tiffy, virkkaaminen on seuraava buumi aikuisten värityskirjojen jälkeen», Katherin sanoo asettauduttuaan taloksi parhaaseen kokoushuoneeseemme ja esiteltyään minulle seuraavaa kirjaideaansa. Tarkastelen sormea, jota hän heristää sanojensa painoksi. Hänellä on sormissaan viitisenkymmentä sormusta per käsi, mutta en ole vielä päässyt perille siitä, ovatko jotkut niistä kihla- tai vihkisormuksia (oletan, että jos Katherinilla sellaisia on, kumpiakin löytyy enemmän kuin yhdet).

Katherin on eksentrinen, mutta soveliaisuuden rajoissa. Hänellä on oljenvaaleat hiukset paksulla palmikolla, rusketus joka ei vanhenna häntä ja loputon määrä 1960-luvulle sijoituvia tarinoita, joissa murtaudutaan paikkoihin ja pissailaan sinne tänne. Hän oli ehta kapinallinen aikoinaan. Vielä tänäkin

päivänä hän kieltäytyy käyttämästä rintaliivejä, vaikka ne ovat nykyisin jo ihan mukavia päällä ja suurin osa naisista on lakanut taistelemasta valtarakenteita vastaan, koska Beyoncé tekee sen puolestamme.

»Kuulostaa hyvältä», sanon. »Ehkä kirjan nimeen voisi lisätä alaotsikon levollisuudesta ja mielenrauhasta. Koska eikös se sitä ole? Vai onko virkkaaminen puuhaa, jota tehdään levottomana ja mielenhäiriössä?»

Katherin nauraa sydämellisesti. »Voi Tiffy-kulta. Sinun työsi on ihan hullun hommaa.» Hän taputtaa hellästi kättäni ja kurkottaa ottamaan käsilaukkunsa. »Kun näet sitä Martin-poikaa niin kerro hänelle, että lähden luennoijaksi risteilylle ainoastaan siinä tapauksessa, että saan mukaani upean nuoren assistentin.»

Voihkaisen. Tiedän täsmälleen, mihin tämä johtaa. Katherin raahaa minua nykyisin mukanaan kaikilla sellaisilla luennoillaan, joilla hän tarvitsee elävän mallin näyttääkseen, miten uutta asua suunnitella otetaan mittoja. Lupauduin kerran avuksi, kun hän ei löytänyt ketään muuta, ja se osoittautui kohdalokkaaksi virheeksi: olen nyt hänen ykkösmallinsa. Viestinnän väki haluaa Katherinin niin kiihkeästi esitelmöijäksi näihin tilaisuuksiin, että ovat alkaneet anella niihin myös minua.

»Ei onnistu, Katherin. En lähde risteilylle kanssasi.»

»Mutta se on sinulle täysin ilmainen! Ihmiset maksavat niistä tuhansia!»

»Sinä et ole siellä koko risteilyn ajan, ainoastaan Wightsaaren osuudella», muistutan Katherinia. Martin on jo briiffannut minua asiasta. »Sitä paitsi se on viikonloppuna, enkä minä tee töitä viikonloppuisin.»

»Miten niin töitä?» Katherin jatkaa inttamistään keräten samalla muistiinpanojaan ja sulloen niitä käsilaukkuunsa täysin summittaisessa järjestyksessä. »Ei se ole työtä vaan ihastuttava päiväretki vesillä yhdessä ystävän kanssa.» Katherin vaikeenee hetkeksi ja selvittää sitten: »Siis minun kanssani. Sillä mehän olemme ystäviä, emmekö olekin?»

»Minä olen sinun kustannustoimittajasi!» sanon patistaen häntä ulos kokoushuoneesta.

»Mieti asiaa, Tiffy!» Katherin huikkaa olkansa yli täysin immuunina vastalauseilleni. Hän äkkää Martinin, joka suunnistaa jo häntä kohti printtereiden luota. »Martin-poikasi, en lähde sinne laivalle, ellei Tiffy tule mukaan! Neuvottele siitä hänen kanssaan!»

Sitten hän on tiessään; toimistomme suttuiset lasiovet vain heilahtavat hänen perässään.

Martin käy kursailematta kimppuuni. »Siistit kengät», hän sanoo ja väläyttää mielitelevän hymyn. Minua puistattaa. En voi sietää viestinnän Martinia. Hän laukoo palavereissa kaikkea sellaista kuin »tässä on kivaa pöhinää», ja napsuttelee käskävästi sormiaan Rubylle, joka on markkinoinnin päälliköitä, mutta jota Martin tuntuu pitävän henkilökohtaisena assistenttinaan. Hän on vasta kaksikymmentäkolmevuotias, mutta näyttää päättäneen, että hänen armottomassa päällikön paikan tavoittelussaan on eduksi, jos hän onnistuu vaikuttamaan vanhemmalta kuin on, ja niin hän sitten puhuu jatkuvasti sellaiseen kauheaan muka-vitsailevaan sävyyn ja yrittää keskustella toimitusjohtajamme kanssa golfista.

Kengät tosin *ovat* upeat. Ne ovat violetit Doc Martens -tyyliset maiharit, joissa on valkoisia liljoja. Niiden maalaamiseen meni melkein koko lauantai. Sen jälkeen kun Justin jätti minut, olen todellakin kunnostautunut askartelu- ja tuunaushommien saralla. »Kiitos», sanon Martinille hivuttaen rintamasuuntaa jo takaisin kohti työpöytäni turvaa.

»Leela sanoi, että etsit asuntoa», Martin sanoo.

Epäröin. En oikein tiedä, mihin keskustelu on johtamassa, mutta tuskin mihinkään miellyttäväänkään suuntaan.

»Minulla ja Hanalla» – Hana on töissä markkinointiosastolla ja on aina naureskellut pukeutumistyyllilleni – »on ylimääräinen huone. Olet ehkä nähnytkin ilmoitukseni Facebookissa, mutta ajattelin, ettei varmaan ole pahitteeksi mainita

siitä myös näin *face to face*. Parivuodetta huoneessa ei ole, mutta se ei taida olla sinulle sen isompi ongelma juuri nyt. Päätimme Hanan kanssa, että koska olet ystävämme, tarjoamme sitä sinulle viidellä sadalla kuussa plus vesi ja sähkö.»

»Todella ystävällistä», sanon, »mutta itse asiassa olen juuri löytänyt asunnon.» Siis tavallaan olen. Ainakin melkein. Voi luoja. Jos L. Twomey ei kelpuuta minua, joudunko muuttamaan Martinin ja Hanan luo? Vietän jo kaikki työpäivät heidän kanssaan, enkä suoraan sanottuna kaipaa yhtään enempää Martin ja Hana -aikaa. En ole varma, kestääkö (jo horjuvainen) päätökseni lähteä Justinilta sellaista tulevaisuuden kuvaa, jossa Martin ravaa perässäni ja vaatii vuokratuloja ja Hana näkee minut joka aamu puurotahreraisessa *Adventure Time* -pyjamassani.

»Ai. No, hyvä on. Siinä tapauksessa meidän on vain löydettävä joku muu.» Martinin ilme muuttuu viekkaaksi. Hän on haistanut syyllisyydentunnon. »Voit hyvittää sen minulle lähtemällä Katherinen kanssa sille –»

»Ei.»

Martin huokaa liioitellun syvään. »Hemmetti soikoon, Tiffy. Se risteily on sinulle *ilmainen*! Etkö sinä muutenkin rampppaa risteilyillä koko ajan?»

Siihen aikaan kun minun ihana ja tätä nykyä entinen poikaystäväni vei minua risteilyille, tosiaan »rampppasin» niillä koko ajan. Seilasimme Karibian saarelta toiselle autereisen romanttisen, aurinkoisen autuuden vallassa. Kulusimme Euroopan kaupunkoja ja palasimme takaisin laivalle harrastamaan uskomatonta seksiä pikkuruisissa punkassamme. Ahdoimme mahat täyteen ruokaa seisovasta pöydästä ja makoilimme kannella katsellen lokkien kaartelua taivaalla samalla kun jutustelimme tulevista lapsistamme.

»Niistä on mennyt maku», sanon ja kurkotan puhelimen käteeni. »Jos suot anteeksi, minun on nyt soitettava yksi puhelu.»

2

Leon

Puhelin soi juuri kun tohtori Patel antaa lääkemääräystä Hollylle (pieni tyttö jolla leukemia). Huono ajoitus. Erittäin huono ajoitus. Tohtori Patel ei hyvillään keskeytyksestä eikä peittele ärtymystä. Näyttää unohtaneen, että olen yövuorossa, joka päättyy kahdeksalta. Siitä huolimatta yhä täällä huolehtimassa sairaista ihmisistä ja myrtseistä erikoislääkäreistä. Kuten tohtori Patelista.

Hylkään tietenkin puhelun. Täytyy muistaa kuunnella viestit ja vaihtaa soittoääni johonkin vähemmän kiusalliseen (nykyinen »jive» aivan liian hilpeä saattohoitoympäristöön. Ei sillä, etteikö hilpeydellä olisi sijaa sairaiden keskuudessa. Ihan joka tilanteeseen se vain ei sovi).

Holly: Mikset sinä vastannut? Eikö vastaamatta jättäminen ole epäkohteliasta? Entä jos se oli se lyhyttukkainen tyttöystäväsi?

Tohtori Patel: Jos jokin on epäkohteliasta niin se, ettei pane puhelintaan äänettömälle kierroksen ajaksi. Vaikka on sekin minusta kyllä yllättävää, että kukaan edes yrittää soittaa hänelle tähän aikaan päivästä.

Vilkaisee minua. Katse puoliksi ärtynyt, puoliksi huvittunut.

Tohtori Patel, Hollylle: Olet ehkä huomannut, ettei Leon ole varsinaisesti mikään hölösuu.

Nojautuu salaliittolaisen tavoin lähemmäs Hollya.

Tohtori Patel: Yhdellä erikoistuvista lääkäreistämme on teoria. Hän väittää, että Leonilla on käytettävissään vain rajallinen

määrä sanoja jokaista työvuoroa kohti, joten tässä vaiheessa aamua hänellä ei yksinkertaisesti ole enää yhtään sanaa jäljellä.

Tuo ei ansaitse mitään vastinetta.

Mitä lyhyttukkaiseen tyttöystävään tulee, en ole vielä kertonut Kaylle asuntojutusta. En ole ehtinyt. Toisaalta myös välitellyt väistämätöntä konfliktia. Pakko soittaa hänelle myöhemmin aamulla.

Oli hyvä yö. Herra Priorilla vähemmän kipuja. Jaksoi kertoa minulle miehestä, johon oli rakastunut sodassa. Miehen nimi oli Johnny White. Tummatukkainen hurmuri: Hollywood-tähden luja, kulmikas leuka, pilke silmäkulmassa. Yksi ainut epätoivoinen, romanttinen, sodan runtelema kesä, sitten heidän tiensä erosivat. Johnny White oli joutunut sairaalaan sotaneuroosin takia, eivätkä he olleet nähneet toisiaan enää koskaan. Molemmilla riski joutua pahoihin vaikeuksiin (homoseksuaalisuus aika haasteellinen juttu armeijan tyypeille).

Väsytti, edellisen kahvikupillisen tuoma noste jo haihtunut. Jäin silti herra Priorin luo vielä vuoronvaihdon jälkeen. Miesparalla ei käy koskaan vieraita, ja hän juttelee mielellään, jos vain jaksaa. En päässyt livahtamaan juttutuokion jälkeen pois ilman kaulaliinaa (neljästoista Priorilta saamani). Joka kerta ei voi kieltäytyä, ja herra Priorin neulomisvauhti on uskomaton. Pakko ihmetellä, miksi kukaan viitsi vaivautua käynnistämään teollisen vallankumouksen. Olen aika varma, että herra Prior kutoo nopeammin kuin Kehruu-Jenny.

Syön annoksen uudelleen lämmitettyä kanavokkia (hengenvaarallista terveydelle). Katson viimeviikkoista Masterchefiä. Kuuntelen viestin.

Puhelinvastaaja: Hei, onko L. Twomey? Äh, voi paska, ethän sinä pysty vastaamaan – teen aina saman virheen, kun jätän viestejä. Okei, aion nyt siis vain olettaa, että olet L. Twomey. Minun nimeni on Tiffy Moore, ja soitan siitä Gumtreen ilmoituksesta – asuntoilmoituksesta siis. Nimittäin ystäväni

mielestä on aika erikoista, että nukkuisimme samassa sängyssä, vaikkakin eri aikoihin, mutta minua se ei haittaa, jos se ei haittaa sinua, ja rehellisesti sanottuna tekisin aika lailla mitä vain saadakseni Lontoon keskustasta tuohon hintaan asunnon, johon pääsee muuttamaan saman tien. [Tauko] Tai siis en tietenkään tekisi mitä vain. On vaikka *kuinka* paljon asioita, joita en tekisi. Tarkoitan että en minä ole ... Ei, Martin, ei *nyt*, etkö näe, että olen puhelimessa?

Kuka on Martin? Soittajan lapsi? Onko tämä Essexin aksentilla jaaritteleva nainen aikeissa tuoda lapsen asuntooni?

Viesti jatkuu: Anteeksi, se oli työkaverini, hän haluaa, että lähdän erään keski-ikäisen naisen kanssa risteilylle pitämään eläkeläisille esityksen virkkaamisesta.

Yllättävä selitys. Ehdottomasti parempi, mutta jättää ilmaan monta kysymystä.

Viesti jatkuu: Kuule, voitko soittaa minulle takaisin tai tekstata, jos huone on yhä vapaana? Olen tosi siisti, pysyn poissa jaloistasi ja minulla on yhä taipumus laittaa ruokaa kahdelle, joten jos pidät kotiruuasta, voin jättää sinulle osan.

Nainen latelee nauhalle puhelinnumerosa. Muistan viime hetkellä sutaista sen ylös.

Nainen on ärsyttävä, ei epäilystäkään. Ja on siis nainen. Seikka, mistä Kay saattaa hermostua. Toisaalta hänen lisäksi vain kaksi muuta henkilöä on soittanut: ensimmäinen kysyi, ovatko lemmikkisiilit minulle ongelma (vastaus: ainoastaan siinä tapauksessa, jos elävät minun asunnossani). Toinen oli huumediileri (en tuominut perusteetta – soittaja kysyi puhelun aikana, haluanko ostaa aineita). Tarvitsen ylimääräistä rahaa 350 puntaa kuussa, jos aion kyetä vastedeskin maksamaan Salille ilman Kayn avustusta. Muutakaan en ole keksinyt. Ja enhän varsinaisesti koskaan näe tätä ärsyttävää Essexinaista. Olen paikalla vain kun ärsyttävä nainen ei ole.

Lähetän naiselle tekstiviestin.

Hei Tiffy. Kiitos viestistä. Olisi hienoa tavata ja jutella järjestelyistä asunnon suhteen. Sopiiko lauantai-aamuna? Terveisin, Leon Twomey.

Miellyttävä normaali-ihmisen viesti. Vastustan kiusausta kysyä Martinin risteilysuunnitelmista, vaikka mieli tekisi.

Nainen vastaa melkein saman tien.

Hei! Kuulostaa hyvältä. Asunnolla tasan kymmeneltä?

Sovitaan mieluummin yhdeksältä, etten ole nukahtanut! Nähdään lauantaina. Osoite löytyy ilmoituksesta. Terveisin, Leon.

No niin. Tehty. Helppoa: 350 puntaa kuussa, homma käytännössä selvä. Nyt pitää enää kertoa Kaylle.

Voiko toiseen
rakastua
pelkkien
Post-it-lappujen
perusteella?

»Kaunokirjallisuutta
joka tuo hyvän mielen
– suunnattoman
nautinnollinen
ja säkenöivän hauska.»
DAILY EXPRESS

Kustannustoimittaja Tiffy on vailla asuntoa sikamaisen kalliissa Lontoossa. Yöhoitaja Leonilla on yhden makuuhuoneen asunto ja kova tarve rahalle.

He päätyvät loistavaan ratkaisuun, jota heidän ystävänsä pitävät hulluna: Tiffy nukkuu sängyssä yöt ja Leon päivät, eikä heidän tarvitse edes tavata toisiaan.

Mutta kun yhteiseloon sotkeutuu romanttisia tunteita, menneisyyden traumoja ja vankilassa väärin perustein istuvia veljiä, kämppikset kohtaavat hankalampia haasteita kuin toisen pesemättömät tiskit keittiön altaassa.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-43389-8